

DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISMENS AKTIONSPROGRAM

Av redaktör PAUL OLBERG

UNDER den vilseledande titeln »Lärobok i nationalekonomi»¹ har Kremles statsförlag låtit utge en bok om den internationella kommunismens aktionsprogram, vari man klargör utformningen av aggressionsmålen och propagandametoderna inom alla länders kommunistiska partier under rysk ledning. Den omfattande boken innehåller 638 trycksidor och har utgivits i tre miljoner exemplar, vilket måste göra ett imponerande intryck till och med i det jättelika sovjetriket. »Läroboken» kommer utan tvivel att studeras inte bara av den studerande ryska ungdomen, stats- och partifunktionärerna och medlemmarna av Sovjetunionens kommunistiska parti, utan även av de kommunistiska partierna i Öst- och Västeuropa samt i Fjärran Östern. Ty ledmotivet för propagandaskriftens utgivare är att vinna folkmassorna på denna sida av järnridån för aktionsprogrammet.

I tydlig avsikt att vinna önskad respekt hos allmänheten för verket meddelar det kommunistiska statsförlaget i förordet, att »lärobokens» författare med hänsyn till sin höga ställning måste anses som framstående lärda. Majoriteten av dem är nämligen medlemmar och korresponderande medlemmar av den ryska vetenskapsakademin. Dessutom har talrika andra frejdade nationalekonomer meddelat upplysningar, som beaktats vid forskningsarbetet och utgivandet av verket. Slutligen har också en speciell konferens av lärda nationalekonomer, som i november 1951 sammankallades av Sovjetunionens kommunistiska partiledning, gett sitt auktoritativa stöd åt »lärobokens» riktlinjer. På grund av denna medverkan av representanter för den ryska vetenskapen och för det kommunistiska partiet, tror författarna sig om att kunna avge en kategorisk förklaring, att »Lärobok i nationalekonomi» är ett absolut vetenskapligt verk, grundat på strängt objektiva krav.

¹ »Polititscheskaja Ekonomija» Utschebnik. Moskva 1954.

»Lärobokens» program fastslogs redan under Stalin. I motsats mot under sin livstid, beaktas emellertid »alla tiders och alla folks störste lärde» relativt litet. Likväl erinras om att diktatorn »var Lenins vapenbroder och lärjunge och förkunnade och utvecklade en rad nya teser inom nationalekonomin». På flera, men som sagt rätt få, ställen återoppar sig bokens författare på dessa teser.

Som redan antytts, lägger samtliga författare största vikt vid att gång på gång understryka »lärobokens» »vetenskapliga objektivitet». Som grund för denna förklaring anför de framför allt det groteska argumentet, att en objektiv nationalekonomi endast kan förekomma i det kommunistiska Ryssland, där »arbetarklassen själv försvarar sina klassintressen, medan studierna på detta område inom de kapitalistiska länderna blott och bart går ut på att dölja klassmotsättningarna».

»Läroboken i nationalekonomi» måste betecknas som ett i påfallande grad komplicerat arbete. Det originella i framställningen är endast författarnas ansträngningar att aktualisera och precisera bokens propagandistiska direktiv under täckmantel av »vetenskaplig objektivitet». Boken, vars formella uppgift är att vara en lärobok i nationalekonomi, ägnar endast förhållandevis små avsnitt åt denna vetenskapsgren. Tyngdpunkten i akademikernas studier ligger i intensiva analyser av rent politiskt slag. Det är fördensskull fullständigt motiverat att beteckna »läroboken» som ett politiskt verk eller rättare sagt som en politisk kampskrift. Nationalekonomins flesta problem framställas efter synpunkterna i Karl Marx' vetenskapliga verk. Akademikerna opererar ivrigt med Marx' terminologi eller snarare med den marxistiska fraseologin, varigenom framställningen på intet vis kan betraktas som vetenskaplig eller ens objektiv. Författarna manipulerar med en metod, som är absolut oförenlig med den vetenskapliga forskningens principer: den kritik mot det kapitalistiska samhället, särskilt mot arbetarklassens tröstlösa läge, som Marx levererade mot en epok, som ligger omkring etthundra år tillbaka i tiden och som på den tiden var berättigad, överför de ryska akademikerna på de kapitalistiska länderna av i dag. Det väldiga politiska och andliga framåtskridandet inom de kapitalistiska länderna under det senaste århundradet på de mänskliga rättigheternas och över huvud taget den politiska demokratins, socialpolitikens, välfärdspolitikens, sjukvårdens och folkbildningens områden förbigås helt och hållet av författarna, lika väl som den höga levnadsstandard, som arbetarklassen har uppnått. Författarnas tes, enligt vilken den borgerliga staten uteslu-

tande skulle vara »ett utsugarklassens organ för att få arbetarna att lyda och utsuga dem», är den dag i dag är felaktig beträffande de flesta kapitalistiska länderna den civiliserade världen; den har för länge sedan passerats av den historiska utvecklingen. Endast i Sovjetunionen och det kommunistiska Kina samt i de »folkdemokratiska republikerna» har den mer eller mindre bibehållit sin aktualitet.

Som ett fruktansvärt socialt ont i de kapitalistiska staterna kritiserar författarna monopolen. Helt visst kan det råda delade meningar om monopolen i det moderna samhället. Det beror på monopolens individuella karaktär i varje enskilt land och i varje enskild gren av det ekonomiska livet. Men »lärobokens» författare underlåter konsekvent att påpeka, att den ryska statskapitalismen vida överträffar de värsta brister, som vidlåder de mäktigaste monopolen i kapitalistländerna. Sovjetunionens byråkratiska statsorgan kontrollerar produktionen inom industri och jordbruk och fastställer egenmäktigt priserna på nödvändighetsvarorna. De kapitalistiska ländernas monopol är mer eller mindre underkastade statlig kontroll; de kan ställas inför rätta för åsidosättande av de lagbestämmelser, som gäller monopolen. Denna nyttiga kontroll förekommer inte i Sovjetryssland.

Som en motsats till den borgerliga staten framställs i »läroboken» den ryska kommunistiska staten som ett ideal för arbetarklassen i alla länder. Men det oändliga, tröttande förhållandet av »proletariatets diktatur» och av »det klasslösa, socialistiska samhället i Sovjetunionen» kan inte ens med åberopande av Karl Marx förvandlas från en fiktion till levande realitet. Inte ens de strängaste och mest kompetenta kommentatorerna av den socialistiske teoretikerns betraktelser om staten kan medge annat än att han aldrig tänkte sig »proletariatets diktatur» i den form, som den har i Sovjetunionen med dess permanenta terrorsystem, med politbyråns och NKWD:s oinskränkta våldsregim, med skoningslösa deportationer av miljoner människor och med koncentrationsläger, där miljoner och åter miljoner arbetare, bönder och intellektuella måste utföra tvångsarbete. Dessa diktaturens metoder har införts och bekräftats av Lenin och Stalin. Stalins despotiska regim, under vilken det ryska folket försmäktade mer än ett kvarts århundrade, kan liksom »den nya kursens» diktatur i Kreml endast stödja sig på uttryckliga förklaringar av Lenin, vilken restlöst accepterade idén om den obegränsade absolutismen och proklamerade den som maxim i det politiska livet. (Lenin: Samlade verk, band 18, sid. 89, 1929.)

Lenins program ställde i utsikt att statsmakten skulle likvideras i det socialistiska samhället under kommunistisk ledning. Men i själva verket tog den kommunistiska staten gestalt av den största polisstaten i världen, där folkets liv i det jättelika riket fastställes och kontrolleras in i den minsta detalj.

Det är ett ofrånkomligt faktum, att det har skett en genomgripande förändring i Sovjetunionens sociala struktur under de senaste 10—15 åren; det har uppstått en privilegierad överklass här, en sovjetbourgeoisie, som bär alla överklassens kännetecken, såsom jätteinkomster, titlar, rang, uniformer osv. Ett mycket tydligt bevis härför får man bl. a. i svensken Alf Edeens nyligen utkomna skrift »Rysslands nya medelklass» (Kooperativa Förbundets förlag, Stockholm 1953).

Otvivelaktigt kan de kommunistiska författarna anföra ett tungt vägande argument för att motivera sitt påstående om »avskaffandet av klassmotsättningarna» i Sovjetunionen, nämligen terrorregimens brutala metoder, som sorgfälligt övervakar och skyddar det »klasslösa» ryska samhällets idyll.

Ett karakteristiskt särmerke hos de ryska akademikernas »lärobok» är att de i sina översikter tendentiöst utelämnar alla historiska händelser, som kunde kasta en skugga på Kremles politik under diktaturen. Av rigorösa restriktioner har sålunda drabbats: det redan omnämnda sociala, demokratiska och kulturella framåtskridandet under det senaste århundradet samt den ryska demokratiska marsrevolutionen, som störtade monarkin och skänkte det ryska folket politiska rättigheter och ett demokratiskt samhällssystem. I akademikernas studier uteslutes vidare: den bolsjevikiska statskuppen och sprängningen av den demokratiska nationalförsamlingen samt Lenins separatfred med det wilhelmska Tyskland. Vidare förtiges 1921 års matrosuppror i Kronstadt, den första revolutionen mot bolsjevismen, som visserligen kvävdes i blod av Lenin och Trotskij, men som likväl spelade den avgörande rollen för diktatorn Lenins kapitulation och proklamerandet av den nya (kapitalistiska) ekonomiska politiken, NEP. Kremles permanenta terrorregim nämnes självfallet inte.

Synnerligen överraskande berättar författarna, att Lenin redan 1918, dvs. strax efter proklamerandet av »den socialistiska samhällsordningen», förutsåg NEP och fastställde principerna för denna nya kurs. Enligt denna version skulle sålunda bolsjevismens grundare redan från början ha varit medveten om ett fiasko för »det socialistiska systemet». Trots detta släppte han lös det blodiga in-

hördeskriget utan hänsyn till de oundvikliga väldiga offer, som det medförde, för att slutligen kapitulera efter kronstadtmatrosernas uppror. Lenin själv har efter upproret i sin skrift om naturaskatten fullt öppet medgivit, att det efterblivna Agrarryssland inte vore moget för socialismen, vilket dock inte hindrade honom att efter några år återvända till »socialismen», åstadkomma total ruin i hushållningen och på nytt kasta folket i elände och nöd.

I de fall, då uteslutandet av »pinsamma» frågekomplex inte tillräckligt effektivt har tjänat propagandasyttet, har »lärobokens» författare inte dragit sig för att förvränga och totalt förfalska det faktiska händelseförloppet. Som bekant började de ryska historieböckerna och den kommunistiska presspropagandan omedelbart efter andra världskriget att förringa och bagatellisera demokratiernas roll i kriget. Ju mer avlägsen krigstiden blev, dess mer förringades och nedsattes de stora insatserna från de demokratiska staterna, som då var Sovjetunionens allierade. Denna skändliga taktik drives in absurdum i den nu föreliggande »läroboken».

De lärda herrarna i den ryska vetenskapsakademien ger världen en originell information om andra världskrigets utbrott och förlopp. Denna skildring avser uppenbarligen att göra troligt, att icke-angreppspakten av den 23 augusti 1939 mellan Stalin och Hitler, vari Polens delning verkställdes och som ledde Hitler till beslutet att sätta i gång världskriget, skulle varit ett påhitt av fienden till den »socialistiska» Sovjetunionen. Likaledes skall man tro, att det livliga samarbetet mellan Sovjetunionen och Tyskland från augusti 1939 till juni 1941, vilket i mycket hög grad underlättade, för att inte säga möjliggjorde, för det nazistiska Tyskland att föra krig mot de västliga demokratierna, skulle vara en fantasi. Varken pakten eller samarbetet förnekas direkt. Men de inte endast förtigas utan genom en förfalskad framställning av händelseförloppet göras de även betydelselösa. Klart och tydligt förklarar författarna, att »blocket av de fascistiska staterna, Tyskland, Japan och Italien, utlöste det andra världskriget». Demokratierna, Förenta staterna, England och Frankrike, försummade inte — heter det vidare i skildringen — att göra allt vad i deras makt stod för att rikta Tysklands och Japans aggression mot Sovjetunionen. Det var just de demokratiska staternas plan — och följaktligen inte pakten mellan Ribbentrop och Molotov — som eggade de tyska och japanska angriparna att släppa lös världsbranden, med det djävulska syftet att tillintetgöra den socialistiska sovjetstaten. För att dölja denna flagranta historieförfalskning avger författarna en mystisk

förklaring av följande innehåll: »Detta krig var från Tysklands och dess förbundnas sida ett erövringskrig. Men det var ett befrielsekrig för Sovjetunionen och andra folk, som utgjorde offer för det fascistiska överfallet.» (»Läroboken», sid. 279.) Om denna krigsfilosofi över huvud taget skall hava någon mening, betyder den alltså, att Ryssland i sin egenskap av Tysklands allierade under tiden augusti 1939—juni 1941 förde ett erövringskrig. Likaså var den vittgående aktiva hjälpen till Tyskland under denna period, då Hitler marscherade mot västdemokratierna och speciellt då han besatte Frankrike, en aggressiv aktion i stor stil. Om Rysslands deltagande i kriget såsom allierad till demokratierna skall uppfattas som ett »rättvist befrielsekrig», förmåler oss inte de ryska akademikerna. Av deras övriga uttalanden i »läroboken» rörande krigets förlopp och slut framgår, att de förnekar denna fråga. Helt allmänt förklarar de, att kriget skulle ha varit avslutat med förintandet av de fascistiska staterna genom den »antihitlerska koalitionen». De förklarar emellertid klart och tydligt, att Sovjetunionen »spelade den avgörande rollen» för segern över det nazistiska Tyskland och det imperialistiska Japan. (Sid. 280.) Att de demokratiska staterna tillsammans med Sovjetunionen bildade den »antihitlerska koalitionen», antydes inte med ett enda ord. Helt förtiges Förenta staternas generösa hjälp till Sovjetunionen genom låne- och uthyrningsakten. Över huvud taget förtiges alla fakta, som utgör ett bevis på det vänskapliga samarbetet mellan Sovjetunionen och demokratierna. Avsikten med denna taktik är inte svår att inse: perioden av vänskapliga förbindelser mellan den kommunistiska diktaturstaten och de västeuropeiska och amerikanska demokratierna skall utplånas ur det ryska folkets medvetande, för att man skall kunna framställa legenden om »inringandet av den socialistiska Sovjetunionen» från de kapitalistiska staternas sida som en farlig levande realitet.¹

Metoden att förgifta det ryska folket med hätsk propaganda löper som en röd tråd genom alla politiska översikter i »läroboken». Genom spekulationer av psykologisk art väcker författarna det största misstroende och en oförsonlig fiendskap gentemot den fria världens demokratier hos folket. De handlar i enlighet med den inte okända regeln inom rysk militär propaganda, enligt vilken sol-

¹ Om samarbetet mellan Sovjetunionen och Tyskland under perioden augusti 1939—juni 1941 kan rekommenderas den nyligen utkomna instruktiva skriften av A. Rossi »Zwei Jahre deutsch-sowjetisches Bündnis» (Verlag für Politik und Wirtschaft, Köln).

daten för att besegra fienden måste hata honom. Som redan sagts proklamerar de tesen, att Sovjetunionen i andra världskriget var hänvisat till sina egna krafter. De demokratiska allierade skulle, uppgives det, inte det ringaste ha bekymrat sig om det ryska folkets öde. Denna historieförfälskning fortsättes i »läroboken» även då det gäller efterkrigstidens händelser. I det sammanhanget framställs påståendet, att de maktägande kretsarna i de imperialistiska länderna, »framför allt i USA omedelbart efter andra världskriget inlett en politik, som syftade till att förbereda ett tredje världskrig». (Sid. 288.) Marshallplanen — lär oss vidare de sakkunniga ryska akademikerna — hade endast det syftet att tillintetgöra grundvalarna för de västeuropeiska staternas ekonomi, »att förslava dessa stater och med hjälp av de maktägande i England ställa dem under USA:s herravälde.» (Sid. 286.)

Både som vänner till ett solidariskt samarbete mellan nationerna och som vänner till mänskligheten över huvud taget, vill de ryska akademikerna göra gällande, att »för närvarande förbereder imperialisterna ett nytt världskrig». (Sid. 289.) Denna fara kan, enligt deras sakkunniga åsikt, avvärijas endast, »om folken själva tar fredens upprätthållande i egna händer». (Sid. 289.) Det är självklart, att den fredsälskande ryska kommunismen är redo att övertaga den historiska missionen att under sin högsta skyddskontroll upprätthålla freden.

Det är anmärkningsvärt, att »lärobokens» aggressiva politiska propaganda står i skarp motsats till direktiven om den koexistens, som i själva »läroboken» anbefalles som en trängande uppgift. Sin egendomliga »längtan» efter »samarbete» vill författarna förklara under hänvisning till en förklaring av Lenin, som skall ha uttalat sig i positiv riktning om den ryska kommunistiska statens samarbete med de kapitalistiska staterna. I själva verket utsäger Lenins grundläggande tes i detta avseende raka motsatsen. För övrigt har Kremls nya skrämseltaktik vid förhandlingarna om ratificering av Parisfördraget (frågan om Tysklands återupprustning), bl. a. Molotovs hotfulla förklaring den 10 december 1954 rörande användandet av våld, gett ett nytt övertygande bevis för att den s. k. koexistensen huvudsakligen tjänar som ett agitatoriskt slagord för den ryska kommunismen.

Triumferande berättar författarna, att de kapitalistiska staternas lömska plan att under världskriget göra slut på Sovjetunionen som stormakt fullkomligt misslyckades. Trots dem blev motsatsen fallet: Ryssland kunde utvidga sina gränser i Europa och i Fjärran

Östern samt i högre grad än förut göra sitt inflytande gällande på den internationella politikens område. »Folken i en rad länder», vet författarna att berätta, »närmare bestämt Polen, Tjeckoslovakien, Rumänien, Ungern, Bulgarien och Albanien, har befriat sig från reaktionens ok och grundat folkdemokratiska republiker.» Samtidigt har det skapats en tysk demokratisk republik, som utgör grundpelaren för det tyska folkets demokratiska krafter. Folken i alla dessa tidigare suveräna stater har naturligtvis frivilligt anslutit sig till det »socialistiska läger», i vars spets Sovjetunionen står. Man må heller inte förgäta de tidigare oavhängiga baltiska republikerna, som likaledes med den ryska kommunismens välsignelse blev upptagna i de »demokratiska folkrepublikernas» lyckliga familj. Till sist ägnar Kreml också sin uppmärksamhet åt den österrikiska republiken.

Den ryska erövringen av alla dessa stater, som uppnåddes genom den grövsta kränkning av fördragen med de demokratiska allierade, genom flagrant missbruk av de allierades förtroende, i synnerhet gentemot USA, och genom militära våldsaktioner under krigets sista skede, är enligt den ovan citerade kommunistiska definitionen av krigets väsen att karakterisera såsom »befrielseaktioner från Sovjetunionens sida». Denna säregna »befrielse» sammanfattar de ryska akademikerna i sin summering av andra världskriget på följande sätt: »Sovjetunionen har räddat civilisationen, friheten, oavhängigheten och till och med de europeiska folkens existens från de fascistiska förtryckarna.»

Historieförfalskningen, som i »läroboken» genomföres i enlighet med alla regler för kommunistisk propaganda, väcker så mycket större förvåning, som den angives såsom garanti för den ryska kommunismens fortsatta seger över kapitalismen på andra sidan järnridån. Enligt »läroboken» skall utvecklingen i världen under efterkrigsåren helt och hållet ha skett till förmån för kommunismen, medan däremot de kapitalistiska länderna har genomlevt den ena krisen efter den andra. Europas kapitalism går med snabba steg sin säkra undergång till mötes. Endast den amerikanska kapitalismens styrka och framtid stämmer författarna till pessimism. Från denna utgångspunkt fördömer de Förenta staternas politik på det skarpaste som »imperialistisk» och som om den skulle ha till mål endast att »utsuga alla folk».

Det är väl överflödigt att framhålla, att »läroboken» skildrar den internationella kommunismens framtid i de mest lysande färger. Dess författare har noga räknat ut, att redan mer än $\frac{1}{3}$ av mänsk-

Den internationella kommunismens aktionsprogram

ligheten marscherar under kommunismens banér. De förklarar högtidligt, »att i vårt sekel leder alla vägar till kommunismen». Denna profetia kan måhända för tillfället uppmuntra det ena eller andra kommunistiska partiet i övriga länder. Det kan emellertid inte förverkligas, eftersom den utgår från felaktiga ekonomiska, sociala och politiska förutsättningar. Författarna behärskar konsten att »omskriva» historien, den konst som den brittiske författaren George Orwell så utmärkt har skildrat i sin gripande roman »1984». Men de kan inte betraktas som objektiva, vetenskapliga historieforskare — inte ens genom den av dem så framgångsrikt utövade »omskrivningen» av historien. Deras anspråk på att »läroboken» har »vetenskaplig objektivitet» är absolut omotiverat, lika väl som deras program för den internationella kommunismen är en framtidsfantasi.
